

HUOMIO

TÄRKEÄ TIEDOTUS HERROILLE SÄHKÖTTÄJILLE

Palvelemme Teitä erittäin edullisesti ja varmasti Kielin kanavassa.

Päivä- ja yöpalvelu. Edulliset hinnat pienissäkin tilauksissa.

Keskustelkaa asiasta koko laivahenkilökunnan kanssa ja tilatkaa uusi Suurluetteloni. Uusi luettelo matkaradioista 1964/65 on nyt saatavissa.

Tilatkaa jo tänään kokeeksi niin voimme henkilökohtaisesti neuvotella edullisista toimitusehdoistani.

Suurempia tilauksia voimme toimittaa myös tanskalaisiin satamiin.

Kirjoittakaa jo tänään, se on Teille edullista.

Firma Werner Gerberding 23 Kiel, Nietzschestr. 29

Telefon: Kiel 50 342 - Telegramme: 50 342 Gerberding Kiel

Suomen Radiosähköttäjäliitto r.y.

Postiosoite: Sepänkatu 13, Helsinki 15
Sähköosoite: Radioliitto, Helsinki
Puh. 635 320 Postisiirtotili: 7590

Toiminnanjohtaja ja taloudenhoitaja:

Erkki Koivisto
Valkjärventie 15 Laajalahti, puh. 461 447

Puheenjohtaja:

Tarmo Nuotio
Olarinmäki A 1, Matinkylä, puh. 426 211

Varapuheenjohtaja:

A. Sinkkonen

Hallituksen jäsenet:

E. Koivisto, A. Helin, V. Jyvä

Hallituksen varajäsenet:

E. Hallamaa, P. Mervi, E. Tanskanen
B. Westren-Doll, P. Siili

"Radiosähköttäjä"

Vastaava toimittaja: P. Siili, Ida Aalbergintie 3
B 11, Helsinki 40, puh. 478 869.

Ilmoitusten hankkija: Bertel Osterlund

Sepänkatu 13, Helsinki 15, puh. 635 320

Ilmoitushinnat v. 1966

	kerta-	
	ilmoitus	
Etusivu ja 1/4-sivu	140:—	10 %:n
1/2-sivu	80:—	alennus
1/4-sivu	45:—	vuosi-il-
1/8-sivu	25:—	moittajille

Ilmoitusten oltava toimituksen käytettävissä 2 viikkoa ennen kunkin numeron ilmestymistä eli tammi-, maaliskuun, touko-, heinä-, syys- ja marraskuun loppuun mennessä.

Tilaushinta mk 8:— vuodelta; irtonumero 1:50

Radio-

S Ä H K Ö T T Ä J Ä

237 itävaltalaista postimerkkiä ilmaiseksi

Neljän viikon ajan on jokaisella lukijalla mahdollisuus saada ilmaiseksi 237 kpl kauneimpia itävaltalaista postimerkkejä, erikoismerkkejä ja parhaita sodanjälkeisiä arvomerkkejä, ostamalla suuren loistopakauksen, joka sisältää 3150 erilaista hienoa keräily- ja kuvamerkkiä (luetteloarvo enemmän kuin 450 Michel-markkaa), pilkkahintaan Smk 34,—. Postiennakolla, täydellä vaihto-oikeudella, tappionvaaraa ei ole. Kaikki ovat ihas-tuneita. Nopeasti kortti matkaan tilausmerkillä "Luxuspaket 413" ja osoitteella:

MARKENKÖNIG

Brändströmgasse 4
Mozartstadt Salzburg
ÖSTERREICH

Huollamme ja korjaamme laivojen
radiot, tutkat ja kompassit.
Teemme myös sähköalan korjaustöitä.

Kotkan Sähköpaja Oy

Kotka, Keskusk. 9. Puh. 12 417 ja 12 418

Työajan jälkeen:
Radio- ja tutkakorjaukset 14 827
sähkö " 63 939
sekä 14 875

Suoritamme sähkö-, merenkulku- ja
radiolaitteiden asennus-, korjaus- ja
huoltotöitä sekä laadimme asennus-
suunnitelmia maa- ja laiva-asennuksia
varten

Turun Asennuspaja

Kristiinankatu 4, Turku
Puhelin 18 294 tai 20 052

Visi-Radio Oy

Kotka, Keskuskatu 26, puh. 13 770
Työajan jälkeen puh. 62 343

**Suomen suurimman vientisataman
ainoa tutka- ja radioerikoishuolto**

OY THOMBROKERS AB

Shipbrokers - Chartering agents -
Shipowner
Et. Esplanadikatu 18, Helsinki 13
Telephone 61 211
Telex 12-544, 12-644
Telegrams: "thombro"

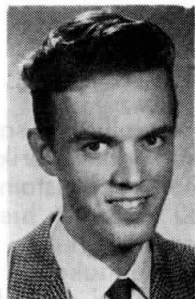
Startrading oy-ab

FABIANINKATU 5 FABIANSGATAN

Huolto/Service 634 519
Myynti/Försäljning 653 590 telex 12-1489
konft.ajan jälkeen } 652 809
eft. kontorstid }

STARTRADING

— Myy ja huollaa laivadiolaitteita, tutkia, kaiku-
luotaimia, hyrräkompassseja ja automaattiohjaus-
laitteita.
— Försäljning och service av fartygsradio, radar
gyrokompasser och autostyrnings apparater.

BERTEL ÖSTERLUND

Lehtemme viime numerossa oli uutinen,
että liiton palvelukseen on otettu asia-
mieheksi radiosähköttäjä Bertel Öster-
lund. Hänen kuvaansa ei toimitus kat-
sonut voitavan silloin julkaista; kansi-
kuva oli jo myyty. Niin on nytkin,
mutta löytyi sentään kuvalle hyvä paikka.
Tällaiselta hän siis näyttää. Suosikaa
silti myös ilmoittajiamme.

Liiton kukkapalvelu toimii nyt entistä-
kin tehokkaammin, ei kuitenkaan kesä-
lauantaisin. Älkää unohtako laivatove-
reittenne hääpäiviä.

Radiosähköttäjä

27. 6. 1967

N:o 3 1967 Kansainvälisten radiosähköttäjäien äänenkannattaja

Kesäkuu Julkaisija: Suomen Radiosähköttäjäliitto r.y., H:ki

18. vuosikerta Pää- ja vastaava toimittaja P. Siili

("Radiolennätin" 1930-31 - "Radio OH" 1932-49 - "Radiosähköttäjä" 1950-)

AUTA ITSEÄSI

Tässä lehdessä on joskus kiinnitetty huomiota
niin suuriin rahallisiin uhrauksiin, joita meren-
kulkijain henkisen huollon hyväksi on maas-
samme tehty. Samalla on esitetty poleeminen valit-
telu sen johdosta, että henkinen huolto on vailla
kokonaisratkaisua ja koituu nykyisine menetel-
mineen etupäässä niiden hyväksi, jotka vähiten
sitä tarvitsevat. Seuraavassa pyritään selvittämään
tuota lähinnä merenkulun turvallisuuden kannalta
esitettyä väitettä ja tuomaan esille asiayhteyksiä,
jotka sivuavat henkisen huollon alaa.

Unohtunut kiitos

Merimieskirkkojen ja Kauppalaivaston Huolto-
neuvoston toimintaa kuvaavat osallistumisnumerot
puhuvat vakuuttavaa kieltään sekä henkisen huol-
lon tarpeesta merellä että positiivisesta suhtautu-
misesta siihen. Tuon positiivisen suhtautumisensa
ilmaisee yksinäinen merimies joskus erittäin otolli-
sessa tilaisuudessa merimiespastorille, mutta kovin
harvoin kantautuneen kiitosta niille, joiden hyvän-
tekeväisyyden varassa on merimieskirkkojen sekä
nykyinen että tuleva toiminta. Kysymys on todella
laajoista kansalaispiireistä, seurakuntalaisista kautta
maan, kärjessään Suomen Merimieslähetyseuran
aktiiviset jäsenet. Sen vuoksi merenkulkijain kii-
tollisuus jo täytyneistä toiveista ansaitsee tulla
julki mahdollisimman usein ja monien tiedotusväli-
neitten avulla.

Suomen Merimieslähetyseuran lähes sata vuotta
jatkuneen toiminnan näkyvimpänä tuloksena ovat
kymmenen merimieskirkkoa ulkomailla ja kolme-
toista lukusalia kotimaan satamissa. Seuran toi-
minta on aivan syntyvaiheistaan saakka ollut häm-
mästyttävän nykyaikaista ja edistysellistä. Meri-
mieskirkkojen toiminta ei ole rajoittunut pelkästään
kristilliselle sektorille, evankeliumin julista-
miseen. Luultavasti niiden vaikutus merenkulki-
joita suomalaiseen yhteiskuntaan ja kodin henkeen
yhdistävänä laitoksena onkin ollut mieluisinta.

Nykypäivän merimieskirkko on kuin toinen koti,
monelle se on myös ainoa koti. Jos sivuutamme
merimiespastorien ja heidän perheittensä sekä kirk-
kojen toimihenkilöiden tärkein osuuden tuon ko-
toisen tunnelman luomisessa ja pysyttelemme vain
raha-asioissa, niin on suorastaan liikututtavaa todeta,
että varoja Suomen Merimieslähetyseuran käyt-
töön saadaan paljolti syrjäisten maalaiskylien kilt-
tien tätien kukkaroista. Silmäys seuran tilinpää-
tökseen osoittaa, että merenkulkijain oma rahal-
linen panos ja varustamoiden maksamien lakisää-
teisten lästimaksujen osuus merimieskirkkojen
taloudessa on häviävän pieni verrattuna niihin
tuloihin, mitä Suomen Merimieslähetyseura saa
kotimaassa ja ulkomailla puhtaasti vapaaehtoisina
avustuksina ja merimiesten hyväksi tekemänsä
arvokkaan PR-toiminnan tuloksena.

Myös valtiovalta ja varustamot ovat ottaneet
kantaakseen vastuuta merenkulkijain henkisestä
huollosta. Vuosikymmeniä jatkuneiden jokseenkin
tuloksettomien yritysten jälkeen syntynyt Kauppa-
laivaston Huoltoneuvosto r.y. on osoittautunut
elinkelpoiseksi. Se on muutamassa vuodessa pys-
tynyt merkittävästi edistämään opiskela, urheilua
ja muuta harrastustoimintaa laivoissa. Kukaan nor-
maalia työaikaa noudattava merimies ei enää voi
väittää olevansa täysin vailla harrastusmahdolli-
suuksia. Varustamot kantavat välillisesti suurim-
man osan Huoltoneuvoston kustannuksista. Varat
jakaa valtiovalta varustamoilta kerättävistä lästi-
maksuista. Merenkulkijain oma osuus on kolme
markkaa vuosijäsenenmaksusta ja kattaa noin kol-
manneksen Huoltoneuvoston kustannuksista. Muu-
tammat varustamot ovat myös vapaaehtoisesti tuke-
neet Huoltoneuvostoa ja lisäksi hankkineet laivoi-
hinsa erilaisia harrastusvälineitä kuten radioita,
televisioita ja nauhureita.

Sekä Suomen Merimieslähetyseuran että jossa-
kin määrin myös Kauppalaivaston Huoltoneuvoston
olemassaolo on siis ihmisten hyväntekeväisyyden

varassa. Lainataksemme erään nahkaselkäisen arvo-teoksen 1700-luvulta peräisin olevaa määritelmää on tällainen vapaaehtoinen huoltotyö ”lähimmäisen auttamista almuin ja teoin, että tämä itse auttaisi itseään”. Valitettavasti tuon yhä paikkansa pitävän määritelmän jälkimmäinen osa on tainnut monelta merenkulkijalta, jopa merenkulkijajärjestöltäkin unohtua. Merimieskirkot ja huoltoneuvosto eivät ole toimintansa uhratulle luonteelle uskollisina koskaan sitä tyrkyttäneet. Kiitollisuus jo saavutetun suhteen on merenkulkijajärjestöille, Suomen Radiosähkötajaliitto mukaan luettuna ilmeisesti niin selvä asia, ettei sitä ole huomattu monen muun maita ja meriä mullistavan tiedotuksen ohella antaa julki riittävän usein. Tämän suoranaisen laiminlyönnin lisäksi ovat myös merimiesten laajat järjestölliset toimet varmasti olleet omiaan kiristämään monta kukkaronnyöriä suuren yleisön keskuudessa.

Merimiesromantiikka jättää aukon

Paljon on todellakin tehty, sitä ei yksikään merimies kiistäne. Mutta katseltaessa asioita tulevaisuuden kannalta voidaan sanoa, että paljon on myös vielä tekemättä. Pienimpäänkin moitteeseen ei liene syytä, sillä asian hyväksi jo tehdyt rahalliset ja älylliset uhraukset osoittavat, että kysymys ei ole hyvän tahdon puutteesta, vaan henkisen huollon kasvavasta tarpeesta merenkulun kehittyessä. Henkisen huollon kasvavalle tarpeelle ei ole vaikeata lyötää syitä. Tässäkin lehdessä on joskus käsitelty niistä pahimpia: liiallista ylityötä, satama-aikojen lyhentymistä ja tankkilaivoja. Jos merimiestä pidetään vain taloudellisenä järki-ihmisinä, niin nuo mainitut henkistä ahdistusta lilsäivät seikat eivät liene kovin raskauttavia. On kuitenkin todellisuuden vastaista uumistaa silmänsä siltä seikalta, että merelle lähdetään ja siellä seilataan myös erilaisista tunnesyistä. Henkisen huollon kehittämisen kannalta saattaa tällä seikalla olla jopa ensisijainen merkitys. Nykyiset menetelmät eivät näytä saavuttavan sitä verratonta ihmisjoukkoa, joka ei ole merellä vain kahmaistakseen rahaa maihin siirtymistä varten, vaan joka todella haluaa elää siellä. Nämä ihmiset joutuvat tavallisesti järjestöjensä toimesta liian juoppoina maihin, usein yhteiskunnan armoille ja rikollisten joukkoihin, ja he ovat lopun ikänsä pilaamassa rakastamansa merimieselämän mainetta. Ei ole harvinaista nähdä päivälehden rikosuutisissa mainintoja: ”— viettänyt kirjavia elämää, ollut mm. merillä”. Nuo ihmiset ovat lahjakasta väkeä muussakin kuin juopottelussa ja he seilaavat usein tiedostamattomista tunnesyistä. Juuri he saavat tulevaisuudessa kokea raskaimman menetyksen: merimiesromantiikka kuolee.

Moni vanhemman polven merimies saattaisi huomauttaa, että merimiesromantiikkahan kuoli jo silloin, kun höyrylaivat alkoivat halkoa maailman meriä. Niin liikututtavan tyytyväisiä kuin vanhat merimiehet ovatkin nykyisiä sosiaalisia oloja aikaisempiin verrattessaan, joutuvat he haikein mielin totamaan, että jollakin tavalla seilaamisen ilo on edelleen kuolemaan päin. Valtaosa maailman kauppavaihdosta tapahtuu viidentoista maailman rikkaimman valtion välillä. Tietoyhteydet, kauppa

ja liikenne ovat yhdistäneet ja yhdenmukaistaneet näitä maita siinä määrin, että niiden satamakaupungit ovat alkaneet kovasti muistuttaa toisiaan. Tuo sinänsä maailman sivistyksen huippua merkitsevä kehitys on oleellisesti pienentänyt sitä seilaamisen kannustinta, minkä outojen maitten näkeminen ennen antoi merimiehille. Usein kuulee aiheellisesti sanottavan, että satamat ovat jenkien ja turistien pilaamia. Kapakkatyötökin ovat huopuneet ”uskollisuudestaan” merimiehiä kohtaan. He ovat monissa kehitysmaissakin jo ammatillisesti järjestäytyneet kapakanomistaja-liikemiesten pelinappuloiksi tarkoituksenaan lypsää turisteilta valuat talteen tehokkaasti ja nopeasti. Merimiehen rahat kelpaavat edelleen, mutta jotenkin hän tuntee itsensä rantakapakoissa huutolaispojaksi.

Myöskään nuoremman polven merimies ei vältty näkemästä noita merimiesromantiikan kuoleman-oireita. Ne ovat kaikille tuttuja ja niille nauretaan paksusti.

Mutta merimiesromantiikkaan luotetaan yhä!

Ainakin sen nykyiset korvikkeet tuntuvat edelleen olevan lahjakkaimman laivaväen suuressa suosiossa. Ennen vaati raaka työ raa'an ryyppy; nyt työ ei ole raakaa, mutta samaa lääkettä nautitaan vieläkin, tosin Coca-Colaan sekoitettuna. Menneiden aikojen värikkyuden korvaa nyt rantakapakan neonvalomainos. Ja mielissä väikkyy yhä jo purjelaivamiesten valloittama señorita Tacapayulan riittoisa ensilempi. Ei ole aivan harvinaista, että kielitaidoton nykypäivän merimies pyytää luottamuksellisesti sähköttäjää laatimaan kirjettä etelän kehitysmaassa puolestaan lukutaidottomana ellostevalle merenneidolle.

Merimiesromantiikka kuuluu ilmeisesti niihin alkuvoimiin, joita mikään ei täysin hävitä ja joita mikään ei pysty korvaamaan. Sen korvikkeetkin ovat niin käypää tavaraa, että kapakat kilpailevat monissa kaupungeissa hyvin tasaväkisesti yleisömenestyksestä merimieskirkkojen kanssa.

Merimieskirjoilla riittää tehtäviä

Kehitys näyttää suosivan merimieskirkkoja sikäli, että sen pyrkimyksiin aletaan kiinnittää yhä suurempaa huomiota muiden kiinnostuksen kohteiden jatkaessa nahistumistaan. Juuri nyt voisi olla oikea aika kohottaa sopivalla valistustoiminnalla muuttaman merimiehen omanarvontuntoa astetta ylemmäksi: huomaamaan, että juopottelu ja korttipeli ovat maissa vain jonkinlaisten kolmannen luokan ihmisten osana; että sivistysvaltion merimies voisi avustaa kehityksensä ihmistä vastikkeettomasti. Tällaiset ihanteet vaikuttavat käytännön kannalta kovin korkealentoisilta, mutta sitä ne tuskin ovat merimieskirkon saavutettavaa arvostusta ja määrättyä sen nykyisiä toimintamuotoja ajatellen. Toisaalta merimiesromantiikan ”kuoleminen” jättää niin suuren henkisen tyhjiön, että liikkumavaraa siinä on ylöspäin, aina pilvilinnojen raunioille saakka.

Merimieskirkot ilmeisesti saavuttaisivat tulevaisuudessa entistäkin tärkeämmän aseman laivaväen henkisen huollon turvaamisessa, ellei kehitys toisi tullessaan myös vastatuulta. Automatisoitujen

konttilaivojen merimiehet eivät tulevaisuudessa chdi edes lähimpään ”kaljashoppiin” puhumattakaan kirkkoon menosta. Ja pastori tuskin chtii laivassa käydessään kuin hätinä kättä puristamaan. Laivoja on onneksi monenlaisia ja niihin kaikkiin riittää henkilökuntaa. Sen vuoksi kirkkoissa tullaan varmasti käymään, jopa nykyistä enemmän. Satama-aikojen lyheneminen vain tullee vaatimaan uusia järjestelyjä. Ilmeisesti kaikki pyrkimykset keskittää merimiesten kirkossakäynnit johonkin tiettyyn iltaan, esimerkiksi keskiviikon toveri-iltaan, tulevat epäonnistumaan. Ja saunan kai pitäisi ”käydä kuuma”. Tuollaista keskittämistä ei liene koskaan yritettykään, ovathan kirkkojen ovet toki aina auki, mutta sellaiseksi nuo toveri-illat ja saunailat on usein laivoissa ymmärretty. Kirjoittajan henkilökohtaisen näkemyksen mukaan nuo toveri-illat, niin kulttuuripitoisia ja ylentäviä kuin ne ovatkin, eivät ajanmittaan erikoisemmin miellytä laivaväkeä. Varsinkin niissä järjestetyt seuraleikit vaikuttavat poikakerhotouhulta ja ovat liian imeliä sille toistaiseksi saavuttamattomalle merimiesjoukolla, jolle seilaamisen pitää olla mieltä myllertävää elämäntaidetta. Näille ihmisille riittää melkein se, että kirkolla on lukusali, jossa voi hetken olla itseään paremmassa seurassa ja rupatella kavereitten, jopa papin kanssa. He ovat hämmästyttävän avoimia vakavalle keskustelulle, eikä tuota vakavuutta tunnu ainakaan kapakassa häiritsevän raukua taustamusiikki.

Satama-aikojen lyhentyessä käy hartaustilaisuuksien ja toveri-iltojen järjestäminen varmasti vaikeammaksi. Keskustelutilaisuus sensijaan näyttäisi olevan merimieskirkkojen työmuoto myös tulevaisuudessa, koska keskustella voidaan muuallakin kuin kirkon lukusalissa. Lisää liikkuvia merimiespastoreita kaivattaisiin jo nyt.

Henkisen huollon tulevaisuuden näkymiä arvioitaessa kannattaa pitää mielessä, että elämä suljetussa laivayhteisössä on aina vaatinut vastapainokseen jotakin poikkeuksellisen rentouttavaa. Tsemälliset työajat, kiire ja kova työtahti pitävät tuon vaatimuksen voimassa myös vastaisuudessa. Kun riehakas kapakaelämä ennen toimi rentouttajana, muodosti merimieskirkko rauhallisen keitaan, jonne merimies saattoi mennä maailman huminalta piiloon. Nykyisin on tilanne hieman toinen. Kapakointen rentouttava vaikutus asetetaan yhä useammin kyseenalaiseksi. Ne eivät vastaa merimiehen odotuksia ja nämä odotukset suuntautuvat juuri merimieskirkkoon. Englantilaiset ja myös monet katoliset merimieslähetysseurat ovat ryhtyneet avoimesti kilpailemaan satamien muun huvielämän kanssa järjestämällä lukusalin yhteyteen tanssialin ja olutbaarin. Monet suomalaiset merimiehet kaipaavat myöskin jonkinlaista paremman luokan klubia kyllästyneinä heikkotasoisin tai ylettömän kalliisiin baareihin. Eri asia on, missä määrin klubille saataisiin vapaaehtoisia tanssittavia. Mieli-pireet voivat oluen ja tanssin kohdalla mennä pahasti ristiin jo merimiestenkin keskuudessa puhumattakaan merimieslähetystyön rahoittajista, entisistä ja tulevista, joiden epäilevät tai jyrkästi kielteiset asenteet saavat selityksensä rantaham-puusen, lehdistön ja merimiesten laajan järjestötoiminnan muodostamasta merimiehen maineesta. Tietävästi kerhotoiminnan mahdollisuuksista on neuvoteltukin jo. Olisi toivottavaa, että tätä asiaa

edelleen kehiteltäisiin yhteistyössä Huoltoneuvoston ja pohjoismaisten vastaavien järjestöjen kanssa. Tuo yhteistyöhön näyttää edistyneen hyvin mm. seuramatkojen ja urheilutilaisuuksien suhteen, jotka nekin ovat tervetullutta rentouttavaa toimintaa.

Satama-aikojen lyhentymisen ja merimieskirkkojen etäinen sijainti sokkeloista satamista näyttää siis vaativan entistä monipuolisempaa toimintaa tulevaisuudessa. Tunnetulla joutavuudellaan Suomen Merimieslähetysseura ilmeisesti kykenee ratkaisemaan eteen tulevat pulmat.

Huoltoneuvoston notkea järjestelmä

Myös Kauppalaivaston Huoltoneuvostoon kohdistuu entistä suurempia odotuksia tulevaisuudessa. Sen nykyiset menetelmät kelpaavat ilmeisesti sellaisinaan vielä kauan kehityksen pyörteissä. Toiminnan painopiste tulee varmaankin liikkumaan urheilusta kohti opiskelua. Siihen on sekä tarvetta että halua, puutetta on vain ajasta. Opiskelualttius lisääntyneen voimakkaasti merimiesten keskimääräisen peruskoulutuksen kohotessa.

Huoltoneuvoston panos merimiesten henkisen huollon hyväksi on toistaiseksi ollut vielä hieman paperinmakuinen. Toimintaa on ryhdytty aktivoimaan perustamalla laivoihin opinto-ym. kerhoja. Järjestelmä on todella notkea; kun laivat eivät makaa satamissa, lähtee huoltoneuvosto näin seilaamaan. Tuo alussa mainittu hyväntekeväisyystoiminnan perimmäinen tarkoitus, ”että tämä itse auttaisi itseään”, saavutetaan aina, kun uusi kerho saadaan toimimaan. Ilahduttavan moni Suomen Radiosähkötajaliiton jäsen on ottanut osaa ja saanut jopa ohjakset käsiinsä laivakerhoissa. Samalla kun todetaan, että oikea mies on silloin oikealla asialla, kiintyy huomio muutamien voimiin, joita merenkulkijain henkinen huolto on jäänyt vaille.

Radiosähkötäjä

Monipuolisten tehtäviensä ja koulutuksensa ansiosta on laivan radiosähkötäjä erikoislaatuissa avainasemassa.

Iläntä uskalletaan lähestyä, sillä hän ei ole esimies. Hän oppii vuosien mittaan ottamaan ihmisiä vastaan notkeasti. Hänelle kertoo jokainen isänsä ja isättömyytensä, seilauksensa ja rahattomuutensa heti laivaan tullessaan ja hän pitää kaikkien salaisuudet. Hän on myös pätevä auttaja sairaalaan joutuneille ja lähtee kiusallisillekin retkille tulkiksi. Sähkötäjäillä ovat hallussaan kontaktit sekä laivan sisällä että sieltä ulospäin. Hän myös vie perille ilon ja surun sanomat.

Kaikenkaikkiaan sähkötäjä on kuin luotu laivaan sivutoimiseksi sosiaalihoitajaksi. Ja sitä hän todella onkin. Moni vanhempi radiosähkötäjä on saanut sosiaalisesta toiminnastaan arvokkaan sisälön elämälleen.

Mutta tuo sosiaalisuus on särmikäs jalokivi. Sähkötäjältä odotetaan osallistumista niin moniin porukan puuhiin, että ne ottavat helposti koko miehen. Kieltäytyminen koetaan epäsosiaalisuudeksi ja sillä lienee vaikutusta monen sähkötäjän maihin siirtymiseen ja maihin sortumiseen. Sosiaalisesta toiminnasta on pakko kieltäytyä ja sulkeutua kuoren sisään kuin kilpikonnan, sillä konttorityötä on

Omituista tulkintaa

Eräs Suomen Höyrylaiva Osakeyhtiön radiosähköttäjäistä on ilmoittanut liitolle, että kun hän keskusteli varustamon konttorissa konepuolen palkkakirjanpidosta, antoi hra Lindström voimassa olevasta radiosähköttäjäiden työehtosopimuksen pyö-täkirjamerkinnästä n:o 1 sellaisen tulkinnan, että tilien laskenta kuuluu sähköttäjäille ilman mitään eri korvausta, koska siitä ei mainita mitään k.o. pyö-täkirjamerkinnässä, mutta jos sähköttäjä jakaa myös rahat ja kirjoittaa vastakirjat, niin hän sitten saa yhden tunnin ylityötä miestä ja kuukautta kohti.

Mainittu hra Lindströmin tulkinta pyö-täkirjamerkinnästä n:o 1 on väärä. Tästä olisi hra Lindström voinut saada tiedon sekä Merenkulun Työn-antajaliitosta, että omasta yhtiöstään henkilöltä, joka oli mukana niissä neuvotteluissa, joissa radio-sähköttäjäiden työehtosopimukseen otettiin p.o. pyö-täkirjamerkintä. Allekirjoittanut oli mukana niissä neuvotteluissa, joissa tämä pyö-täkirjamerkintä hy-väksyttiin. Siinä oleva teksti tarkoittaa sitä, ettei-vät mitkään konepuolen palkkakirjanpitoon kuu-luvat laskutehtävät eivätkä palkkojen maksamiset kuulu radiosähköttäjäille.

Konepäälliköiden tänä vuonna voimaantulleessa työehtosopimuksessa on määräys, jonka mukaan

konepuolen palkkakirjanpito ei kuulu enää kone-päälliköille niissä laivoissa, joissa on radiosähköttä-jä. Ihmeellinen perustelu muuton, koska radio-sähköttäjäiden työehtosopimuksen mukaan se ei kuulu radiosähköttäjäillekään.

Hra Lindströmin omalaatuisesta tulkinnasta lä-hetti liitto 22. 5. 67 kirjeen Merenkulun Työn-antajaliitolle pyytäen tätä oikaisemaan asian.

Tämän jälkeenkin on hra Lindström yrittänyt syöttää omalaatuista tulkintaansa varustamon toisil-lekin radiosähköttäjäille. Lisäksi hän on uhkaillut lopettaa myös kansi- ja talouspuolen palkkakirjan-pitotyöt radiosähköttäjäiltä ja teettää ne varusta-mon konttorissa. Tämä tietenkin senvuoksi, että radiosähköttäjäit jäsivät sitten kokonaan ilman ylityökorvauksia. Katsomme, että mikäli tällainen uudistus toteutuu, ollaan terveellä pohjalla. Tällöin-hän radiosähköttäjäit vapautuisivat heidän varsinai-seen ammattiinsa kuulumattomista kirjoitustehtä-vistä, jotka jo useimmissa tapauksissa ovat muo-dostuneet heidän päätehtäväkseen laivoissa. Täl-löin voisivat radiosähköttäjäit nykyistä paremmin huolehtia varsinaisesta tehtävästään merenkulun turvallisuuspalvelun hoitajina sekä pysyä alati muuttuvan tekniikan tasolla.

EK

ajoittain niin kasapäissä, ettei tuollainen tiettyä jatkuvuutta ja antaumusta vaativa toiminta ota onnistuakseen. Toisaalta radiosähköttäjäin keskei-nen asema ja soveltuvuus jossakin määrin perustuu juuri konttoritöiden tekemiseen. Tulevaisuus ei näytä lupaavalta, sillä paperitöiden lisäksi näyttää tulevan, ja on monissa maissa jo tullutkin, huolehti-minen koko laivan elektronikasta. Nurinkurisinta asiassa on se, että samalla kun ilmassa keikkuu monia tehtäviä, jotka ilmeisesti sopivat kaikkein parhaiten juuri sähköttäjäille, pyritään maamme varustamopiireissä vapautumaan velvollisuudesta pitää laivoissa sähköttäjiä. Kun sähköttäjäin tehtä-viin näyttää kuuluvan tietoyhteydet, konttorityö, elektronikka, sosiaalityö, stuertin tehtävät yksityi-sen tavarahankintojen osalta, uutispalvelu ja työ-ehdosopimusten tulkinta, niin eiköhän oikeampi suunta olisi ottaa toinen radiosähköttäjä, kuin pyrkiä vapautumaan siitä ainoastakin. Sähköttäjäit eivät valita töiden paljoutta, vaan niiden määrä-aikaisuutta ja samanaikaisuutta. Varsinaisten radio-asmalle kuuluvien töiden lisäksi soveltuisi sähköt-täjäille sekä elektronikka että sosiaalityö, sillä var-sinkin jälkimmäisestä on mahdollisuus vapautua radioliikenteeseen, turvallisuuspalvelun ja esim. tutkavien sattuessa. Mutta näitä töitä sähköttäjä ei voi kunnolla tehdä niin kauan kuin konttori-työt kuuluvat hänelle.

Uutispalvelu

Henkisen huollon tehtäväpiiriin kuuluu olennai-sesti huolehtiminen informaatiosta. Tässä asiassa vallitsee merellä nimenomaan suomalaisissa laivoissa ainutlaatuinen takapajaisuus.

Pitkän linjan laivoissa eletään vuodesta vuoteen pimeydessä. Moni on hankkinut hyttiinsä radio-vastaanottimen, mutta vain radioaseman vastaan-ottimet ovat laadullisesti riittävän hyviä lyhytaalto-kuunteluun. Radiosähköttäjä on myös ainoa, jolla on edellytyksiä pysyä ajan tasalla eri uutislähetys-ten aikojen ja taajuuksien suhteen. Monet radio-sähköttäjäit ovat tunteneet sosiaalisesti velvollisuu-dekseen ryhtyä julkaisemaan palkatta pientä uutis-lehteä laivassa. Lähes yhtä moni on myös alku-innostuksen jälkeen katsonut parhaaksi lopettaa uutispalvelun, sillä kokemukset siitä ovat masen-tavia: uutiset ovat kuin helmiä sioille. Merellä on niin kauan eletty pimennoissa yhteiskunnan ulko-puolella, että informaation merkitystä ei täysin edes tajuta. Vain kotimaan sää ja sensaatiouutiset tuntuvat kiinnostavan. Järjestölehtien antama infor-maatio on paitsi latteata myös vaarallisen yksipuoli-sta. Merimieskirjoissa sanomalehtiä vain selataan, harvoin luetaan. Lyhyen linjan laivoissa on tilanne hieman valoisampi television ja parempien kuulu-vuusolosuhteiden ansiosta. Niissä vain ei tahdo olla aikaa istahtaa television ääreen. Rajoittavana tekijänä on lisäksi kielimuuri sekä lyhyellä että pitkällä linjalla.

Informaation hyväksi olisi tehtävä pitkäaikaista, epäkiitollista työtä jo pelkästään valvettuneisuuden herättämiseksi. Huolimatta Yleisradiossa herän-neestä ilahduttavasta aktiivisuudesta lyhytaaltotoi-minnan kehittämiseksi ei ole luultavaa, että Ylei-radio koskaan pystyisi turvaamaan merimiesten informaatiotarpeen täysin. Vain suurvaltojen val-tiollisilla radioyhtiöillä on varaa lähettää satojen kilowattien teholla uutisia useita kertoja vuoro-kaudessa, että vuorotyötä tekevät voisivat kuulla

Kiitettävää toimeliaisuutta Yleisradiossa

Niitä radiosähköttäjiä varten, jotka ehkä eivät ole saaneet laivajäsenille lähetettyä Oy Yleisradio Ab:n tiedustelua, julkaisemme seuraavassa liitolle osoite-tun kirjeen. Huomautamme samalla, että tämän tie-dustelun lisäksi Oy Yleisradio Ab odottaa saavansa jatkuvasti niitä kuuluvuusraportteja, joista oli se-lostus RS 2/67:ssä.

"Osana Yleisradiossa valmistettavaa pitkän täh-täimen suunnitelmaa on kysymys ulkomaille suun-nattujen lyhytaalto-ohjelmien tulevaisuudesta. Tek-nillisten ja ohjelmapolitiittisten kehittämissuunnitel-mien pohjaksi tarvitsimme tässä vaiheessa mah-dollisimman laajoja tietoja siitä, missä määrin nykyisiä lähetyksiä eri puolilla maailmaa seurataan. Yleisradio esittääkin, että Suomen radiosähköttäjä-liitto suorittaisi jäsenistönsä piirissä eri laivoilla tiedustelun seuraavien seikkojen selvittämiseksi:

1) Millaiset ovat lähetysten vastaanotto-olosu-hteen eri merialueilla (tässä ei ole tarpeen kuulu-vuuden tarkka raportointinen, tarkoitus on vain saada yleiskuva tilanteesta)?

2) Kuinka säännöllisesti lähetyksiä kuunnellaan (päivittäin vai sattumanvaraisesti silloin tällöin)?

3) Ketkä lähetyksiä kuuntelevat, radiosähköttäjä yksinkö vai yhdessä toisten laivan henkilökuntaan

kuuluvien kanssa; onko tapana kertoa ohjelmista niille, jotka eivät ole lähetyksiä kuulleet?

4) Mitä nykyisin lähetetyistä ohjelmista ajatel-laan, onko ne tarkoituksenmukaisesti valittu ja mitä ohjelmallisia parannuksia ehdotetaan?

Odotamme radiosähköttäjäiden vastauksia jo lähi-viikkojen kuluessa, koska ko. tiedoilla on meidän kannaltamme tuntuva kiire. Vastaukset osoitteel-lamme: K. Nordenstreng, Oy Yleisradio Ab, Unio-ninkatu 16. Helsinki 13. Kuoreen merkintä: "Radiotiedustelu".

Oy Yleisradio Ab:n puolesta
Kunnioittavasti

Kaarle Nordenstreng
fil. lis., tutkimussuunnittelija

Koska kysymyksessä on maamme merenkulkijoille erittäin tärkeän radiotoiminnan kehittäminen pyydämme, että kaikki jäsenemme suhtautuisivat ymmärtämyksellä tähän Yleisradion vetoomukseen ja lähettäisivät, mikäli mahdollista jo paluupostissa vastaukset mainittuihin neljään kysymykseen.

Suomen Radiosähköttäjäliitto ry.
Hallitus

niitä omilla vastaanottimillaan. Paras ratkaisu on siis uutislehti, johon uutiset on koottu kotimai-sista ja ulkomaisista lyhytaaltolähetyksistä. Sähkö-tyksellä lähetettyjä uutisia lienee vaikeata saada Suomessa aikaan, mutta pienellä harjoittelulla lehti kyllä syntyy puheella lähetetyistä uutisistakin. Radiolaitteet ja pystyvä henkilö ovat, organisointia odotetaan varustamoilta huolimatta siitä, että ei ehkä täysin tajuta miksi. Esteenä näyttää olevan se, että radiosähköttäjä osaa tehdä myös konttori-työtä.

Merenkulkijain oma panos

Mahdollisesta subjektiivisuudesta huolimatta edellä esitetyt hajanaiset mielipiteet osoittanevat, että merimieselämän sisältö on edelleen muuttu-massa. Suuren yleisön apuun turvautuen on Suo-men Merimieslähetyseura kyennyt muuttamaan tuota sisältöä, rakentamaan sitä melkein tyhjistä, jo lähes sadan vuoden ajan. Merimieskirkkojen aikaansaannoksia ei voida mitata maallisilla eikä merellisillä mittapuilla, mutta suunnattomia niiden täytyy olla, sen tietää jokainen merenkulkija tun-nossaan.

Merimieskirkkojen mahdollisuudet ovat kuiten-kin rajoitetut: kirkot ovat aina maissa, vastaan-ottavaisimmat mielet aina merellä; ja seurakunta on sekavaa. Ei ole kirkkojen syytä, että merimies-elämän sisältö on edelleen repaleista ja vailla yhtenäisyyttä. Siitä vastaa jokainen merenkulkija itse. Kirkko pysyy tahdikkaasti hieman etäällä tar-joamassa erilaisia vaihtoehtoja niille, jotka sellaisia tulevat etsimään. Valtaosa merenkulkijoista lienee jonkinlaisen sisällön elämälleen löytänyt, mutta on

vielä liian monia jotka turvautuvat korvikkeisiin etsiessään romantiikanhoitoista seikkailua ja sitä-kin tietoisesti väärästä paikasta ja väärään aikaan.

Merimieselämän uuteen sisältöön ilmeisesti kai-vataan uutta omanarvontuntoa, yhteenkuuluvuutta sivistyneen yhteiskunnan kanssa, naisväen uudel-leenarviointia, tiedon ja korkeamman ammattitaidon tavoittelua, rautalaivan ihannointia, mieltymystä maailmankansalaisen rooliin jne.

Kuinka tällainen tai mikä tahansa muu elämän-sisältö muodostuu, se riippuu sekä varustamoista että merenkulkijoista itsestään. Toivottavasti nämä yhdessä haluavat auttaa itse itseään ja vapauttaa hallinnassaan olevat älylliset ja taloudelliset resurs-sin henkisen huollon kokonaisratkaisun hyväksi. Merenkulkijain omat ideat, harrastus henkisen huollon pyrkimyksiä kohtaan ja rahalliset uhrauk-set voitaisiin paremmin herättää järeistöjen toi-mesta. Suoranainen holhoava ote jäsenkuntaan nähden saattaisi olla paikallaan.

Henkisen huollon ja sosiaalityön painopisteen siirtäminen maalta merelle olisi mitä ajankohtaisin asia. Päivittäinen kontakti yhteiskuntaan pienen uutislehden muodossa antaisi merimieselämälle tiettyä eheyttä ja pysyvyyden tuntua. Se pystyisi myös vetoamaan merimieheen silloin, kun mieli on alttiina henkisten arvojen kunnioitukselle. Uutis-palvelun organisoiminen olisi mitä suurimmalla kiitollisuudella vastaanotettu hyvitys siitä, että laiva-väen elämä on meriliikenteen rytmin kiihtyessä käynyt entistä koneellisemmaksi ja kolkommaksi.

Sekä varustamoitten että merenkulkijain suurin voima henkisen huollon alalla piilee kuitenkin kiitollisuudessa.

Pasi Siili

NIILO WALLÄRI 70-VUOTIAS

Heinäkuun 6 päivänä 1967 täyttää 70 vuotta Suomen Merimies-Uniönin puheenjohtaja Niilo Walläri.

Hän on syntynyt Liedossa. Merimiesuransa hän aloitti 1913 parkkilaiva Aallossa. Purjehdittuaan sen jälkeen sekä suomalaisissa että ulkomaalaisissa laivoissa, hän jäi vuonna 1916 maihin USA:ssa, jossa työskenteli useissa eri ammateissa aina vuoteen 1920 saakka. Tänä aikana hän oli jo innolla mukana työväenliikkeessä. Vuosina 1917-18 hän opiskeli The Workpeoples College-nimisessä työväen sisäoppilaitoksessa.

Kotimaahan palattuaan vuoden 1920 loppupuolella hän toimi seuraavan vuoden alusta alkaen ensin Sosialistisen Työväenpuolueen piirisihteerinä Helsingissä. Myöhemmin samana vuonna hän tuli "Työmiehen" toimittajaksi. Sosialistisen Työväenpuolueen puheenjohtajaksi hänet valittiin 1922 helmikuussa, jossa ominaisuudessa hän sai 3½ vuoden kuritushuonetuomion, kun puolue 1923 lakkautettiin. Vuosina 1927-29 hän oli Työväenjärjestöjen Tiedonantoja-nimisen lehden ulkomaanosaston toimittajana, josta tehtävästä siirtyi Kuljetustyöväen liiton sihteeriksi. Vuosina 1930-32 hän toimi eri maiden työväenlehtien kirjeenvaihtajana.

Suomen Merimies-Uniönin johtokuntaan hänet valittiin 1931 ja Uniönin sihteeriksi maaliskuussa 1932. Tällöin alkoi hänen työnsä sillä ammatillisella saralla, josta tuli hänen varsinainen elämäntehtävänsä. Vuonna 1938 hänestä tuli Suomen Merimies-Uniönin puheenjohtaja, jolla tärkeällä paikalla hän edelleenkin toimii.

Kielitaitoisena ja laajan kokemuksen omaavana on puheenjohtaja Walläri myös kansainvälisesti tunnettu ammattiyhdistysmies. Hän on edustanut Unionia lukemattomissa kansainvälisissä kongresseissa ja konferensseissa, mm. jokaisessa ITF:n ja useissa STF:n konferensseissa. Maamme ammatti-

OSAKETALO MERENKULKIJOILLE

Pyrkiessään helpottamaan merenkulkijoiden keskuudessa vallitsevaa asutuspulaa ovat merenkulkijajärjestöt tutkineet mahdollisuuksia ns. Arava-osaketalon rakentamiseksi. Tämä rakennushanke on nyt siinä vaiheessa, että suunnitelmat ovat valmiina yhden 8-kerr. asuintalon rakentamiseksi Helsingin kaupungin Kontulan kaupunginosaan. Mikäli ensisijaiset lainat saadaan järjestymään, tarjoamme näitä huoneistoja merkittäväksi asiasta kiinnostuneille. Talo valmistuu syksyllä 1968. Alustavat varaukset, joista tulee ilmetä varattavan asunnon koko sekä perheenjäsenten lukumäärä, pyydämme lähettämään ensi tilassa osoitteella Suomen Radiosähkötälöliitto r.y. Sepänkatu 13 A 1 Helsinki 15.

Huoneistot ovat seuraavan tyyppiset:

16 kpl	1 h + kk	a 30 m ²
16 „	2 h + kk	a 47 m ²
32 „	2 h + k	a 54 m ²
16 „	3 h + k	a 71 m ²
8 „	4 h + k	a 84 m ²
8 „	5 h + k	a 92 m ²

Kaikkiin huoneistoihin lukuunottamatta 1 h + kk ja 2 h + kk kuuluu parveke.

Rakennushankkeen rahoitus:

Aravalaina	38,2 %	1.300.000:—
Ensisijaiset lainat	33,8 %	1.148.000:—
Oma rahoitus	28,0 %	952.000:—
		3.400.000:—

Oma rahoitusosuus on keskimäärin 173 mk/m², joka suoritetaan rakennusvaiheen aikana neljässä erässä.

Yhtiövastike tulee olemaan n. 4:20—4:60 mk/m² riippuen lähinnä ensisijaisten lainojen kuoletusajasta.

Lähempiä tietoja antaa rakennusmestari K. Nyland, puh. 65 84 33.

Yhdistysliikettä hän on edustanut monissa kansainvälisissä konferensseissa kuten ILO:n ja meriturvallisuuskonferensseissa. Vuonna 1946 hänet valittiin Joint Maritime Comissioniin (kansainvälinen meritöyväenkomitea). Lisäksi hän on kuulunut useihin maamme merenkulkua, merenkulkijoita ja ammattikasvatusta käsitteleviin komiteoihin. Hän on ollut perustamassa ammatillisia keskusjärjestöjä SAJ ja KAF. Hän on Oy Sea-Import Ab:n johtokunnan puheenjohtaja ja Oy Finso Ltd:n hallituksen puheenjohtaja. Suomen Merimies-Uniönin äänenkannattajan "Merimies—Sjömannen" päätoimittajana hän on ollut vuodesta 1932 lähtien.

Omaten laajat ja perusteelliset tiedot työväenliikkeestä, on puheenjohtaja Walläri erikoisesti keskittänyt taitonsa ja kokemuksensa merimiesten

RADIOSÄHKÖTÄJÄ ALLAN HENRIKSSON 75-VUOTIAS

Heinäkuun 11 päivänä saavuttaa 75 vuoden iän radiosähköttäjä Allan Johannes Henriksson Hangossa. Hän on syntynyt Turussa. Käytyään seitsemän luokkaa oppikoulua Svenska Normallyceum'issa Helsingissä hän opiskeli 1½ vuotta Tampereen teknillisessä opistossa 1915-16. Lennätinvirkamies- ja revisoritutkinnon hän suoritti 1916, toimien 1916-18 revisorina Helsingin, Hangon ja Kotkan lennätinkonttoreissa. Kansainvälisen II luokan radiosähköttäjäntutkinnon hän suoritti 7. 5. 1921 ja Suomen Radiosähköttäjäliiton jäsenenä hän on ollut 8. 5. 1921 alkaen. Vuosina 1919-1955 hän toimi radiosähköttäjänä seuraavissa jäänmurtajissa: Väinämöinen, Sampo, Voima, Sisä, Tarmo, Apu ja Jääkarhu sekä lyhyen ajan kauppalajoissa Hebe, Helios ja Argo. Hän osallistui vapaussotaan sekä Karjalan retkikuntaan 1919. Talvi- ja jatkosodan aikana hän toimi jäänmurtajien radiosähköttäjänä. Väpeli 1919. Saanut Vm.1, Vs. mm, Ts. mm ja Karj. mm. Suomen Radiosähköttäjäliiton johtokunnan varajäsenenä hän oli 1924-26. Vuonna 1955 hän siirtyi jäänmurtaja Sammosta eläkkeelle.

Lehtemme toimitus esittää parhaimmat onnen-toivotukset merkkipäivän johdosta.

FINLANDIA VALMISTUNUT

Toukokuun 10 päivänä valmistui maamme suurin matkustaja-autolautta ms. Finlandia Oy Wärsilä Ab:n Hietalahden telakan luovuttaessa sen tilaajalle Suomen Höyrylaiva Osakeyhtiölle. Finlandia aloitti reittiliikenteen linjalla Helsinki—Kööpenhamina—Travemünde toukokuun 25 päivänä.

Finlandian päämitat ovat: pituus 153 m, leveys 20 m, sivukorkeus 12,9 m, suurin syväys 5,6 m, moottoriteho 16,400 jhv, koematkanopeus 23 solmua, uppouma 7800 t, bruttovetoisuus 8168 RT ja

etujen ajamiseen. Maamme merenkulkijain nykyiseen asemaan on hänen panoksellaan ollut ratkaiseva merkitys. Hyvin monet merimiesten saamista parannuksista oloihinsa ovat samalla koituneet myös kaikkien merenkulkijoiden, siis myös päällystön hyödyksi.

Niilo Walläri noudattaa elämässään ehdotonta raittiutta ja terveitä elämäntapoja. Myös avoimuus kuuluu hänen harrastuksiinsa. Hänen elinvoimaansa ja energisyyttään eivät tähänastiset ikävuodet ole vähentäneet. Kun puheenjohtaja Walläri nyt saavuttaa 70 vuoden iän, esittää Suomen Radiosähköttäjäliitto hänelle parhaimmat onnen-toivotukset. Kiittäen hyvästä ja tuloksellisesta yhteistyöstä toivomme hänelle vielä monia toiminnan vuosia merenkulkijain hyväksi.

ELMA JAATINEN 50-VUOTIAS

Elma Jaatinen

Toukokuun 18 päivänä 1967 täytti 50 vuotta liiton toimistoapulainen rouva Elma Jaatinen. Hän on syntynyt Helsingissä. Suomen Radiosähköttäjäliiton palveluksessa hän on ollut kesäkuusta 1961 alkaen. Rouva Jaatinen on osallistunut kristillisen työväenliikkeen rientoihin, toimien viime vuosikymmenen etupäässä Krist. Sosialidemokraattien Liiton luottamustehtävissä. Kristillisen Sos. dem. Liiton liittotoimikunnan jäsenenä hän oli 1954-64 ja Helsingin kristillisen sos. dem. yhdistyksen johtokunnan jäsenenä hän on ollut vuodesta 1964 alkaen. Hän on osallistunut myös pääkaupungin seurakuntatyöhön mm. kirkkovaltuuston ja Vanhankirkon srk:n kirkkoneuvoston jäsenenä. Musiikkia harrastavana henkilönä hän on laulanut mm. Samaria-kvartetissa ja kirkkokuoroissa.

Lehtemme toimitus esittää parhaimmat onnen-toivotukset merkkipäivän johdosta, joskin valitettavasti näin myöshästyneenä.

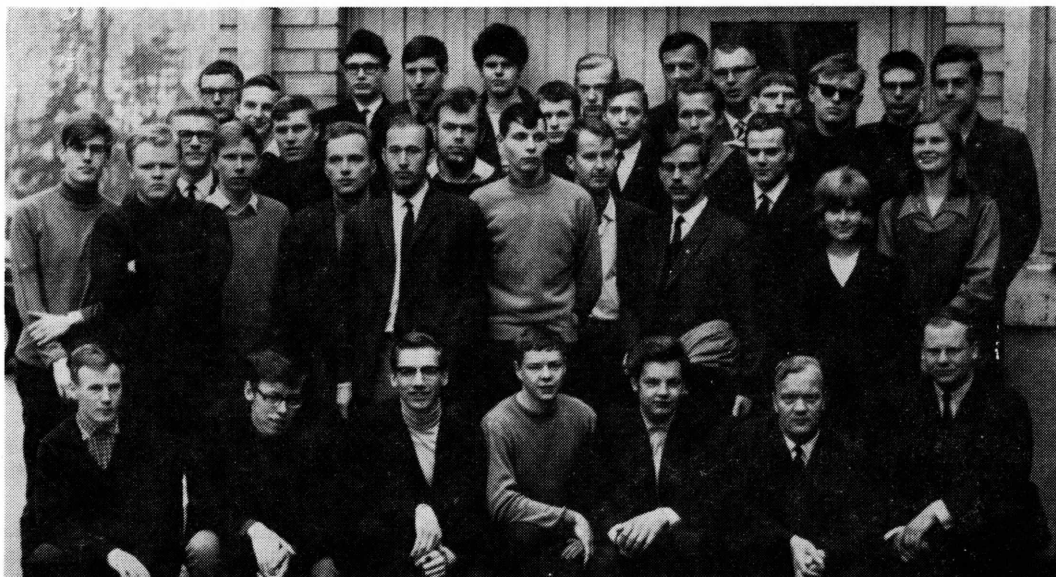
matkustajien maksimimäärä 800 henkilöä. Laivaan voidaan ottaa 320 keskisuurta henkilöautoa.

Laivassa on I, II ja turistiluokka. Useiden ravintoloiden lisäksi siellä on mm. elokuvateatteri, sauna uima-altaainen ja kaksi henkilöhiisiä matkustajien liikkumista varten kannelta toiselle.

Merenkulkuvälineisiin kuuluvat mm. 10 pelastusvenettä sekä automaattisesti täyteen puhallettavat pelastuslautat. Navigatiovälineet ovat teknillisesti parhaimmat mahdolliset. Niihin kuuluvat mm. kahdet tutkalaitteet, loki, kaikuluotain, syväys- ja viippausilmaisimet, radiosuunnin, hyrräkompassi, suuntapiirturi, komentokirjauslaite sekä tietenkin täydellinen radioasema monine lähetys- ja vastaanottolaitteineen. Sisäiset yhteydet hoidetaan lukuisilla puhelin- ja kaiutinjärjestelmillä.

Laivan ensimmäisenä radiosähköttäjänä on Veikko Jyvä ja toisena Paul Stenberg.

Samalla kun esitämme onnittelumme Suomen Höyrylaiva Osakeyhtiölle Finlandian valmistumisen johdosta, toivotamme tälle vanhan Ariadnen seuraajalle, uudelle "Itämeren helmelle" onnekasta tulevaisuutta.

Alhaalla vasemmalta: Marttila Ari, Kruunari Kai, Kuunari Kai, Karvinen Karl-Erik, Tuuva Jarmo, Soini Harri, Sipiläinen Ahti, Pellikka Reima. Ylhäällä vasemmalta: Kankainen Jarmo, Ilonen Matti, Penttinen Heikki, Boeltzig Hans, Tarna Esko, Björk Raimo, Auvinen Lauri, Oikari Aulis, Rissanen Olli (takana), Niemelä Hannu, Laurikainen Harri, Parkkonen Pekka, Lindberg Harri, Kivistö Matti, Tynkkynen Matti, Zetterberg Antero, Paulamäki Mauri (takana), Ojaniemi Timo, Palisalo Erkki, Hämäläinen Väinö, Granroth Pekka, Suokas Tapio, Puhakka Seppo, Heino Esko (takana), Stenberg Tuula, Kehvola Kari, Kytömaa Tapio, Luotonen Else, Heikinheimo Jukka.

Helsingin radiosähköttäjäkurssi 1967 esittäytyy

Auvinen Lauri:

Hiljainen poika itäsavosta. "Hiljaa, Auvinen puhuu." Istui tavallisesti takaperin pulpetissa. Kurssijuhlissa eturivin laulumiehiä.

Björk Raimo:

Halonen loppukokeessa: "Kukas te olette?" Nuori kokeilija ja keksijä: "Mä vähän virittelin radiaaleja." Pankki rajoitetulle asiakaspiirille.

Boeltzig Hans:

Toi tumman tuulahduksen etelän mailta. Kielitaitoinen ja esiintymiskykyinen pantomiinin taitaja. Painiporukan fanaattinen jäsen.

Granroth Pekka:

Looginen kaveri, joka ei pienestä häkeltynyt. Radiosähköttäjälaiton kahvitilaisuudessa laukaisi tilanteen: "No eiks täällä saa edes puhua ääneen?" Ahti: "Granperi ainakin tietää kaiken."

Heikinheimo Jukka:

Kävi kurssilla, kun jaksoi ja viitsi. Aloitti merimiesuransa jo ennen kurssia Matti Kurjella.

Heino Esko:

Rentoutui Tuuvan kanssa tappelemalla. Piti maltaan mausta. Kurssin aikana QTP.

Hämäläinen Väinö:

Tekniikan ihmelapsi. Englannin tunnilla: "What did you do last summer, Mr. Hämäläinen?" — "Mie tässä vaan kesällä lankkuja kantelin."

Ilonen Matti:

Mäsä Masa: "Paljonko sait labran työstä Ilonen?" — "I:n tietenkä." Halonen: "Mitäs Ilonen ottaa tänään puhtaasti?" — "Satasta tietenkä." Merimieslain tuntija, futistuomari.

Kankainen Jarmo:

Sai opettajat punastelemaan, koska ymmärsi valokuvauksesta niin paljon: Lämmittämällä 1 kW:n lampuilla kuvattavaa kohdetta saadaan mustavalkoisesta värikuvia. Toisen polven titari. "Mä meen kuuntele, onks faija äänessä."

Karvinen Karl-Erik:

Hymypoika. Äänessä aina, kun toiset olivat hiljaa. Innokas väittelijä, jota ei jymäytetty.

Kehvola Kari:

Paičkaili silloin tällöin edelliseltä kurssilta jääneitä aukkoja. Helin: "Sattuuko Kehvola tietämään?" — "Kehvola ei satu tietämään." Joutuu kesällä armeijaan monen kersantin iloksi. Laulaja, painiporukan jäsen.

Kivistö Matti:

Pysytteli kultaisella keskitiellä koko kurssin ajan. Hymyili salaperäisesti aina maanantaiaamuisin.

Kruunari Kai:

Ei päässyt sinuksi Alajoen kanssa. Leukaluu paikoillaan, myös englannin kielessä.

Kytömaa Tapio:

Janatuinen. Suuri persoonallisuus. "Jaa millais sulle kävi?" Puhuu kielillä.

Laurikainen Harri:

"Onko upseereita? Täytyykö kumartaa?" Matti Kurjen tottunut, kokenut sähköttäjä. Consul-konsulentti. Osasi nauraa kuin merimies jutuille. Sai henkistä tukea Boeltzigiltä. Painiporukan jäsen.

Lindberg Harri:

Lundgren. Halonen: "Tuosta kuontalosta saisi vaikka parin villasukkia." Kurssin aikana QTP.

Luotonen Else:

Kohtalon lapsi. Todellinen kynttilä.

Marttila Ari:

Piilevä nero, joka piti kynttilänsä vakan alla. Käytännön liikennespesialisti, jonka ääni tunnetaan amatööribandeilta. Seurusteli Suokkaan kanssa ehkä toivossa, että kasvaisi vähän enemmän pituutta.

Niemelä Hannu:

Ehti kasvattaa kurssin aikana komean untuvaparran. Hiljainen ja vaatimaton, ei loistanut erikoisuuksillaan.

Oikari Aulis:

Eräs niistä, joiden mukaan voi tarkistaa kellonsa. "Ole hiljaa, mä kuuntelen DX:ää." Hyvä mies, sydän puhdasta kultaa.

Ojaniemi Timo:

Kurssin ainoa todellinen merimies. Herrasmies-tyyppi, jonka paidankaulukset olivat aina nuhteetomassa ojennuksessa.

Palisalo Erkki:

Merimieheksikin kohtelias. Myöhästyessään: "Huomenta, pyydän anteeksi, minä kun tuota hämärää pelkään." Sopuisa luonteeltaan.

Parkkonen Pekka:

"Asiasta en tiedä mitään, mutta amatöörit hirteen." Tuleva syvänmeren seilori.

Paulamäki Mauri:

Kurssin ainoa pellavapää, kuumaa tavaraa Riossa: "Terve vaan, Riossa tavataan."

Pellikka Reima:

Kurssin vanhin. Sai kunnian hoitaa juoksevat asiat ja pyyhkiä taulun. Kabinettihumoristi.

Penttinen Heikki:

Peräänantamaton väittelijä. Laulun ystävä. Olisi sopinut paremmin isäntämieheksi. Käytti Pax-tuuletusta.

Puhakka Seppo:

Kurssin "rauhallisin" mies. Polttri päivässä 38 savuketta, kaikki poskisauhuja. Oli kuin sadan metrin juoksija, ei pysynyt kauan samassa paikassa.

Rissanen Olli:

Aina äänessä oleva vaatimaton persoona, joka johtamistaidollaan hallitsi kuuluisaksi tullutta "rivi Rissasta". Painiporukan jäsen.

Sipiläinen Ahti:

Omisti ikävuosia ja niinollen myös elämänviisautta enemmän kuin toiset. Kuha sähkötyksessä ja innokas automies.

Soini Harri:

Sai IAR:ltä QRS. "Sorry, nimeni on Jori ja kotipaikkani Pori." Neuroi ansiokkaasti vitseille.

Stenberg Tuula:

Höpöttäjä, jota kaikki jaksoivat kuunnella. Koko työssä ei ollut muuta huonoa kuin käsiala. Omisti siniset muistiinpanot.

Suokas Tapio:

Ehdoton veikko labrassa. Hänen ei tarvinnut kumarrella Alajolle. Mies, joka hallitsee alan.

Tarna Esko:

Kun yllätyksekseen oli saanut 1. luokan oton lävitse, tuumasi: "Mistä rei'istä sitä 150:n nopeutta tulee?"

Tuuva Jarmo:

Huoleton humoristi, jonka ainoa murhe paljastui kysymyksestä: "No mites sinne laivaan pääsee?" "No mites sieltä sit pois pääsee?"

Tynkkynen Matti:

Halosen mukaan yleisamatööri, joka osasi morsemerkit. Kävi rentoutumassa Keimolan autoradalla.

Zetterberg Antero:

Omisti piileviä kaunopuhujan lahjoja, joista antoi näytteen vasta kurssijuhlissa. Sopuisa mies, joka ei koskaan esittänyt eriäviä mielipiteitä. Piirtäjä.

SOPIMUS SODANVAARALISASTA

"1984"

Kesäkuun 9 päivänä 1967 allekirjoitettiin toiselta puolen Merenkulun Työnantajaliitto r.y:n ja toiselta puolen Suomen Radiosähköttäjäliitto r.y:n, Suomen Laivanpäälystöliitto r.y:n ja Suomen Merimies-Unioni r.y:n välinen sopimus seuraavasta Lähi-idän liikenteessä maksettavasta sodanvaaralisasta.

1 §

Aluksen ollessa kaakkoisella Välimerellä tai pohjoisella Punaisella Merellä maksetaan sodanvaaralisä, joka on 200 % palkasta mahdollisine ikä-, valtameri- ja öljynkuljetuslisineen.

2 §

Lisä maksetaan siitä vuorokaudesta lukien, jolloin alus saapuu Välimerelle alueelle, jonka raja kulkee Libyan ja Egyptin rajalta suoraan pohjoiseen 33 leveysasteelle ja siitä edelleen suoraan itään 35 pituusasteelle josta edelleen suoraan pohjoiseen 36 leveysasteelle ja edelleen Syyrian ja Turkin rajalle, ja Punaisella Merellä saapuu alueelle, jonka eteläraja on 26 leveysaste, ja on voimassa siihen päivään saakka, jolloin alus ulos mennessään ohittaa toisen mainituista aluerajoista.

3 §

Sodanvaaralisää maksetaan vähintään 3 vuorokaudelta ja on se vähintään 25 markkaa vuorokaudessa.

4 §

Lomakorvausta niiltä kuukausilta laskettaessa, jolloin sodanvaaralisää on maksettu, on mainittu lisä huomioitava lomakorvauksen yhteydessä. Sodanvaaralisää ei oteta muiden lakiin tai sopimukseen perustuvien laskelmien perusteeksi.

5 §

Jos merimies laivan ollessa matkalla tämän sopimuksen tarkoittamalle alueelle sotatapaturman seurauksena kuolee tai tulee pysyvästi merimiestoimeen kelpaamattomaksi, maksetaan 20.000 markan erillinen korvaus lisätynä 7.000 markalla kutakin merimiehen alle 18-vuotiaasta lasta kohden niiden mahdollisten korvausten lisäksi, jotka lankeavat maksettaviksi julkisista sairausvakuutus- tai eläkelaitoksista tai henkilökohtaisesti otettujen vakuutusten perusteella.

6 §

Korvaus henkilökohtaisen omaisuuden menetyksestä maksetaan merimieslain 42 §:n perusteella annetun valtioneuvoston päätöksen mukaisesti. Ellei mainittu korvaus peitä sotatapaturman seurauksena menetetyn omaisuuden arvoa maksetaan päätöksen mukaisen korvauksen lisäksi 800 markan lisäkorvaus.

7 §

Tämä sopimus on voimassa 5 päivästä kesäkuuta 1967 lukien ja voidaan se irtisanoa jomankumman asiapuolen taholta irtisanomisaajan ollessa 2 vuorokautta. Tämä irtisanomisaika katkaisee 3 §:ssä mainitun vähimmäisajan.

Tämän Lähi-idän sodanvaaralisää koskevan sopimuksen irtisanoi Merenkulun Työnantajaliitto 12. 6. 1967.

Kun englantilainen kirjailija Orwell aikanaan julkaisi mielikuvitusromaanin maailmasta vuonna 1984, nousi teoksen johdosta melkoinen kohu. Kirjan synkkien ennustusten vuoksi muutamat masentuivat kertaheitolla ja Valloissa jotkut heik. kohermoiset jopa päättivät päivänsä nähtyään Orwellin kirjan pohjalla tehdyn TV-filmin. Tässä ei kuitenkaan ole tarkoituksena saada aikaan vastaavaa tehoa. Synkkien tulevaisuudnekuvienv luojana on ehdoton ykkönen sitäpaitsi kalliin isänmaamme johtohenkilöstö, jonka tätä kirjoitettaessa tekeillä oleva eepos nimeltä "Merimiesverotaulukot kuukaudelta maksettavasta rahapalkasta toimitettava merimiesveron pidätystä varten" tulee ennakkolupausten ja -odotusten mukaan olemaan sisältönsä puolesta aivan ennennäkemätön. Tyytykäämme ainoastaan arvailemaan, millainen kotimaamme kauppalaivasto meikäläisten näkökulmasta katsoen saattaisi olla v. 1984. Kas tähän tapaan:

70-luku on merenkulkualalla ollut suurten muutosten aikaa. Muun muassa ovat eri maiden viranomaiset havainneet pohjoismaisten laivojen heikon tai olemattoman radiopäivystyksen siitä johtuvine haittoineen ja vaaratekijöineen. Tästä syystä vaativat kansainväliset määräykset jo armon vuonna -81, että jokaisessa yli 1000 tonnia lastaavassa aluksessa oli oltava sähköttäjä ja yli 5000-tonnisissa kaksi. Täten syntyneestä suuresta ja äkillisestä sähköttäjätarpeesta selvittiin kuitenkin helposti, kiitos jo 60-luvulla aloitetun suurisuuntaisen radiosähköttäjiä massatuotannon. Vuonna -84 oli jo päästy takaisin normaalitilanteeseen, jossa jokaista palveluksessa olevaa laivaradistia kohti oli työtön varamies maissa. Varustamoiden välinen kaavakeidenkeksimiskilpailu oli kiristynyt huippuunsa, ja Suomi johti tämän alan maailmantilastoja kirkkaasti. Palkkalaskenta oli kehitetty asteelle, joka monimutkaisuudellaan sai ulkomaiset huomioitsijat nikottelemaan. Muut merenkulkujärjestöt tosin kehtasivat purnata liiallista paperisotaa vastaan, mutta sähköttäjä perinnäistapansa mukaan pitivät suunsa kiinni tai avasivat sen vain myöntäviin vastauksiin, ja niin lankesi — luonnostaan — radiosähköttäjiä harteille vastuu Suomen pitämisestä edelleen tilastojen kärkimaana. Lisää kaavakkeita ja uusi 100 sielun sähköttäjäkurssi oli vielä luvassa, joten tilanne oli kertakaikkiaan valloisa ja suuria lupauksia antava.

Tämä on siis pelin henki kesällä -84, kun radiosähköttäjä Kasper, jäsennumero 4712, saa "myllyä" hoitavalta entiseltä polttoainekauppiailta kehoituk-

sen näyttää naamansa VL:n konttorissa, josta hänelle saattaisi järejstyä paikka. Siispä Kasper saapastelee sinne. Porraskäytävässä hän törmää ynsään ja hermostuneen näköiseen naiseläjäan, joka parakaia on sulumassa roskakuiluun laivoilta saapuneita erilaisia raportteja. Kesken kiireitäänkin tämä jalo nainen kuitenkin malttaa opastaa pyrkijän oikealle ovelle, jonka pielessä on nappuloita kuin harmonikassa. Kotvan epäriöityään painaa Kasper erästä niistä ja vastaukseksi syttyy valo tekstillä "Painukaa suolle" varustettuun lamppuun. Koska heti perään valo kuitenkin vaihtuu lamppuun, jonka viestinä on "Sisään", astuu Kasper yhtiön managerin toimistoon. Yhtiön toimeenpaneva johtaja (joka kaavakerintamalla osoittamansa aktiivisuuden vuoksi on alaisiltaan saanut villä alkavan liikanimen) näkee heti päältä ettei paikanhakija ole meri-insinööri eikä navigaattori, ja Kasperin kanssa päästään siis heti asiaan. Kasper saakin paikan, vaikka hänellä ei olekaan merko. nomin papereita ja meripalveluvuosia hänellä taas on hiukan liikaa. Hänen hyväkseen lasketaan kuitenkin, että a) hän on suorittanut reserviupseerikoulun ja b) että hänellä ei ole I luokan pätevyystodistusta. "Ihmeiden aika ei vieläkaan ole ohi", huokaa Kasper ja siunaa mielessään satumaista onneaan, kun vaivainen puolen vuoden jonotus oli kyläksi tällä kertaa. Mieli täynnä yliseursuvaa kiitollisuutta tätä merenkulkumme ura-uurtajaa kohtaan lähtee n:o 4712 tämän jälkeen Pelastusarmeijan yömajaan pakkaamaan maallista omaisuuttaan. Täällä tapaa hän vanhan ystävänsä Jammun, joka niinkään on pakkaustouhuissa. Kasperin kysymykseen vastaa Jammu lopettavansa merielämän ja siirtyvänsä joulupukiksi ja seipänteroittajaksi pikkuserkkunsa maatilalle. Onhan hänellä jo kahdeksan merimiespalvelusvuotta takanaan ja laivapaikan saanti siis hieman niin sun näin. Jammun lähdettyä kallistuu Kasper yöpuole, toistaiseksi viimeistä kertaa maissa.

Aikaisin seuraavan aamuna saapuukin jo pääkaupungin satamaan Suomen kauppalaivaston ylpeys ja kukkanen, VL:n omistama täysautomaattinen ja yliorganisoitu "Lievestuore Peddler". Laivaan saapuva Kasper näkee jo kaukaa vihreän korsteenin ja löytää näin helposti perille. Laivaan saavuttuaan saa hän kuulla olevansa nyt aluksen II sähköttäjä. Edeltäjä oli joutunut vatsahaavan puhkeamisen vuoksi hospitaaliin viikko sitten, eikä niistä kolmesta satamasta, joihin "Lievestuore Peddler" sen jälkeen on poikennut, ole saatu miestä tilalle. Keskieurooppalaiset eivät ole halukkaita ottamaan konttoristin toimia pohjoismaisissa aluksissa, kun radiosähköttäjä paikkojakin on saatavilla. "Lievestuore Peddlerin" I sähköttäjä (tavallisessa puhkielessä I juoksupoika) Vilhelmi on täydessä touhussa, toimittaan pois lähtevien miesten asioita. Kasper saakin siis oikopäästä ryhtyä ottamaan uusia miehiä vastaan. Siinä riittääkin pientä puuhaa, sillä muutamaa vuotta aikaisemmin on tullut voimaan laki, jonka mukaan laivan tuhoutuessa on jokaiselle korvattava hänen menettämänsä omaisuus sen mukaan kuin sitä ollut on. Luonnollisesti on nyt jokaisen laivaan tulevan omaisuudesta tehtävä täysi inventaario. Nelisivuisessa henkilötietokaavakkeessa vaadittavia lasten syntymäaikoja ei eräs stuerteista tosin millään tah-

do muistaa, mutta vastaanottoseremonia sujuu sentään kutakuinkin kikkatomasti aina iltapäivällä tapahtuvaan tupakanjakoon saakka. Aikaisemmin niin usein toistuneet salakuljetustapaukset on nyttemmin saatu vähenemään jakamalla joka miehelle kuittausta vastaan kaksi rasiaa savukkeita päivässä. Avokätisenä ja reiluna yhtiönä tunnettu VL tosin antaa sunnuntaisin kolme askia per nenä, siitä erikseen jokaisen kanssa kolmena kappaleena tehdyn herrasmiespöydän perusteella. Tyhjä rasiat on luonnollisesti palautettava juoksupojan varastoon ennen uusien saamista; sieltä edelleen varustamon edustajalle tilitettäväksi. Tämän lisäksi jääkin ainoastaan laivan tutkapäiväkirjan puhtaaksikirjoitus Kasperin iltapäiväurakaksi, sillä Vilhelmi hoitaa laivaan saapuneen katselmusmiehen avustamana monsträyspuuhat vanhalla rutiinillaan.

Illalla tapahtuvan ruokailun aikana pääsee "Lievestuore Peddler" vihdoin viimein lähtemään, maattuaan kokonaista 10 tuntia satamassa, pitkälle matkalleen Vinku-Intiaan kymmenkunnan Keski-Europan sataman kautta. Aluksen ylipäästuerin perheelle tosin olisi pitänyt kirjoittaa kirje, mutta nähtyään juoksupoikien yhdistetyssä asuin- ja toimistohytissä vallitsevan kiireen päättää ylipäästueriti herrasmiehenä jättää kirjeen kirjoittamisen toistaiseksi. Hänen entiseen toimistohyttyinsä siijoitettu televisio sen sijaan kaipaa pikaista korjausta, sillä koko päivänä eivät sen paremmin stuertit kuin alistuertitkaan ole saaneet sitä kunnolla toimimaan. Kun TV on kunnostettu, onkin Vilhelmin aika siirtyä radiohyttiin, sillä vahdin alkamisaika on käsillä. Pian alkaakin sieltä kuulua tahdikas nakutus hänen laatiessaan raporttia pesupulverin kulutuksesta laivalla edellisen kahden viikon aikana. Kasper jää toimistohyttyin tekemään jokaviikkoista inventaariota hytin kalustuksesta aj konttoritarvikkeista. Tämä onkin helppo juttu, sillä arkistokaappien kaikki ovet aukeavat yhtä aikaa nappia painamalla ja kaikki sielukkaat kaavakkeet ovat väläyksessä esillä. Laivan hiukan ruillatessa ne tosin ovat samaa kyytiä kaapeista ulkona, mutta vajaassa puolessa tunnissa onnistuu Kasper mättämään ne takaisin.

Tähän tyyliin jatkuu sitten "Lievestuore Peddlerin" matka kohti Vinku-Intiaa. Aina niin kodikasta ja mielenkiintoista toimistotyötä tosin pyrkivät radiosanomast sun muut riesat häiritsemään, mutta nämähän ovat niitä merimiesromantiikan varjopuolia, joihin on totuttava. Paluumatkalla saapuukin sitten jo odotettu sähkö, jossa todetaan kahden uuden pienempipalkkaisen sähköttäjän tulevan laivaan kotimaahan saavuttaessa. Tätä ovat Kasper ja Vilhelmi ja onastelleekin, sillä ovathan he kumpikin jo vanhan sähköttäjän kirjoissa. Kasper on kiertänyt maailman meriä jo lähes viisi vuotta ja Vilhelmi melkein kuusi. Vuodenvaihte 1984—1985 näkeekin Vilhelmin myymässä kaloja Kauppatorin rannassa, kun Kasper taas heittää iltaisin lestiä laitakaupungilla. Tavatessaan toisen Entisten Radiosähköttäjiä Veljesliiton yhteisissä illatsissa muistelevat ystävykset tippa silmässä nuoruuden kultaisia aikoja.

Tavallinen kipinä

SR:n TOIMINTAA JA TIEDOTUKSIA

1. 4. 1967—31. 5. 1967

Liiton hallituksen kokouksia on pidetty 8. 4. 67 ja 5. 5. 67. Posti- ja lennätinhallituksen järjestä- miltä, 11. 5. 1967 päättäneiltä radiosähköt- tajakurs- seilta II luokan kansainvälisen radiosähköt- tajan tutkinnon suorittaneet seuraavat 36 radiosähköt- tää hyväksyttiin 11. 5. 1967 Suomen Radiosähköt- täjäliton jäseniksi:

Lauri Erkki Olavi Auvinen jäs.n:o 1179, Raimo Tapio Björk 1180, Hans Olaf Boeltzig 1181, Lauri Pekka Granroth 1182, Jukka Olavi Heikinheimo 1183, Esko Aatos Heino 1184, Väinö Antero Hämäläinen 1185, Matti Antero Ilonen 1186, Jar- mo Juhani Kankainen 1187, Karl-Erik Karvinen 1188, Kari Kyösti Kehvola 1189, Matti Sakari Kivistö 1190, Kai Keijo Joonas Kruunari 1191, Jorma Tapio Kytömaa 1192, Harri Vihtori Lauri- kainen 1193, Harri Antero Lindberg 1194, Else Irmeli Luotonen 1195, Ari Reijo Marttila 1196, Hannu Martti Niemelä 1197, Aulis Olavi Oikari 1198, Timo Kalevi Ojaniemi 1199, Erkki Viljo Palisalo 1200, 1200, Pekka Johan Parkkonen 1201, Mauri Mikko Paulamäki 1202, Pertti Reima Pel- likka 1203, Heikki Juhani Penttinen 1204, Erkki Seppo Juhani Puhakka 1205, Olli Matti Rissanen 1206, Ahti Anton Sipiläinen 1207, Harri Jouko Juhani Soini 1208, Tuula Maj-Lis Margareta Sten- berg 1209, Matti Tapio Suokas 1210, Esko Olavi Tarna 1211, Jarmo Kullervo Tuuva 1212, Matti Juhani Tynkkynen 1213 ja Lars Emil Antero Zetterberg 1214.

Toukokuun 17 päivänä 1967 Maarianhaminan radiosähkötajakursseilta II luokan kansainvälisen radiosähkötajan pätevyystodistuksen suorittaneet 6 radiosähkötajaa hyväksyttiin Suomen Radiosähköt- täjäliton jäseniksi 17. 5. 1967:

Gun Ritva Ahtola 1215, Christer Leif-Erik Johansson 1216, Stig Olaf Jokinen 1217, Lena Kristine Lundell 1218, Bjarne Hildning Rehn 1219 ja Sven Axel Selenius 1220. Maarianhaminan kurs- seilla oli yhteensä 10 oppilasta.

Radiosähkötajä Eero Eelis Erkkilä, joka erotet- tiin liitosta sääntöjen 9 §:n nojalla 15. 6. 1966, on hyväksytty 22. 4. 1967 uudelleen liiton jäseneksi entisellä jäsennumerolla 296.

Merenkulkijain kurinvalvontalautakunta on anta- nut radiosähkötajä Reijo Veikko Laamaselle otto- katselmuskiellon ajalla 9. 5. 67—31. 5. 68. Syynä ottokatselmuskieltoon oli juopottelu työaikana me- rellä ja tehtävien laiminlyönti m/s Johannassa 9.—11. 4. 67. Näistä syistä peruutti Posti- ja len- nätinhallitus 12. 5. 1967 radiosähkötajä Laama- selle 25. 2. 1956 antamansa II luokan kansain- välisen radiosähkötajan pätevyystodistuksen 31. 5. 1968 saakka.

Edellä esitetyistä syistä sekä liiton sääntöjen 3 §:n nojalla erotettiin radiosähkötajä Reijo Veikko Laamanen, jäsennumero 787, Suomen Ra- diosähkötäjälitosta 12. 5. 1967 alkaen oikeudella anoa uudelleen jäsenyyttä liitossa 1. 6. 1968.

Radiosähkötajä Reijo Eino Ilmari Virtanen, joka erotettiin liitosta 9. 9. 1966, on 31. 5. 1967 hyväksytty uudelleen liiton jäseneksi entisellä jäsen- numerollaan 893.

Sen johdosta, että radiosähkötajä Anja Laurila erotettiin m/s Ninasta Turussa 4. 4. 1967 siitä syystä, ettei hän suostunut yhtiön määräämillä eh- doilla tekemään hänelle työehtosopimuksen mukaan kuulumatonta konepuolen palkkakirjanpitoa, ilmoit- ti liitto Merenkulun Työnantajaliitolle, että mikäli Laurilaa ei oteta takaisin laivaan, on m/s Nina saarrossa, eikä kukaan radiosähkötajä ota tätä paik- kaa vastaan. Huhtikuun 5 päivänä neuvotteli liitto sekä Merenkulun Työnantajaliiton että varustamon edustajan kanssa, jolloin varustamo lupasi ottaa Laurilan takaisin palvelukseensa, mikäli hän sitä haluaa. Lisäksi sovittiin, että minkäänlaisiin pai- nostustoimenpiteisiin Laurilaa vastaan ei työnanta- jan puolelta saa asian johdosta ryhtyä. Tapauksen selosti liitto kaikille laivajäsenille 8. 4. 67 lähet- tämässään yleiskirjeessä n:o 7/67.

Huhtikuun 14 päivänä järjesti liitto tavanmu- kaisen tiedotustilaisuuden radiosähkötajakursilai- sille Martta-hotellissa. Vastaavanlaisen tilaisuuden järjesti liitto Maarianhaminan radiosähkötajakurs- silaisille 5. 5. 67, jossa liittoa edustivat liiton asia- mies Bertel Österlund ja ilmailuviestiaseman pääl- likkö Nils Dolk.

Oikeusministeriö on vahvistanut liiton uudet säännöt 19. 4. 1967. Säännöt lähetettiin kaikille jäsenille 24.—26. 5. 67, jolloin laiva- ja vapaina oleville jäsenille lähetettiin samassa kirjekuoressa laivarasiosähkötäjien uusi työehtosopimus.

Huhtikuun 24 päivänä pidettiin Oy Sea-Import Ab:n varsinainen yhtiökokous, jossa SR:ää edusti Arvi Sinkkonen. Yhtiökokous päätti jakaa osinkoa asiakkailleen 10 % osakepääomasta. Sen mukaan SR:n osuus oli 750:— mk. Kun yhtiöjärjestyksen mukaan puolet vuosivoitosta jaetaan yhtiön osak- kaina oleville merenkulkijajärjestöille, tuli liiton osuudeksi tästä voitosta 3.687:— mk. Yhteensä sai liitto vuoden 1966 voitosta 4.437:— mk, jonka summan liiton hallitus päätti käyttää liiton osake- huoneistoa varten otetun pankkilainan lyhennyk- seen.

Pohjoismainen merimieslakikomiteain yhteinen konferenssi pidettiin huhtikuun 17—19 päivinä 1967 Sandefjordissa Norjassa. Konferenssissa, jossa olivat edustettuina pohjoismaiden merimieslaki- komiteoiden jäsenet, vertailtiin kunkin pohjoismaan tähän mennessä suorittamia muutosehdotuksia merimieslakiin. SR:n edustajana oli konferenssissa toiminnanjohtaja Koiviso.

Liitto on osallistunut Virkamiesliiton jäsenjär- jestöjen keräämään yhteislahjaan, joka luovutetaan Virkamiesliitolle 2. 6. 67 sen 50-vuotistoiminnan johdosta.

Liiton toimisto on kesä-, heinä- ja elokuun aikana avoinna klo 08.00—15.00 ja syyskuun aikana klo 08.00—16.00. Mainittuina kuukausina on toimisto suljettuna lauantaisin.

Helsinki 31. 5. 1967

Tj

TOIMIPAIKKOJEN VAIHDOKSET

AJALTA 17. 3.—11. 5. -67

17. 3. -67	Erik Lagerroos	ms	Kapella
20. 3. -67	Vilho Kauhanen	ms	Ritva
21. 3. -67	Pekka Asunta	ms	Lapponia
22. 3. -67	Olof von Troil	ms	Fennia
23. 3. -67	Kalevi Silvasto	ss	Finndana
" "	Seppo Lehti	ss	Pomo
24. 3. -67	Kurt Skogström	ms	Atalaya
28. 3. -67	Pertti Salomaa	ms	Finn-Enso
29. 3. -67	Risto Alanne	ms	Finnbrod
30. 3. -67	Juhani Orava	ms	Finnpartner
" "	Veikko Laamanen	ss	Johanna
1. 4. -67	Olavi Makkonen	jm	Karhu
3. 4. -67	Juha Tolonen	ms	Nina
4. 4. -67	Matti Teriö	ss	Bore III
8. 4. -67	Leo Löfgren	ss	Aallotar
" "	Pauli Halttunen	ms	Jenny
11. 4. -67	Pekka Ahola	ms	Iniö
" "	Pauli Koskinen	ms	Indus
" "	Kari Koskimäki	ms	Wisa
" "	Arto Halonen	ms	Finnfighter
14. 4. -67	Valto Suokas	ms	Krucia
15. 4. -67	Arvo Kinnunen	ms	Outokumpu
16. 4. -67	Esko Eskola	ms	Lenny
17. 4. -67	Eero Korhonen	ms	Hansa
19. 4. -67	Ensio Rindell	ss	Pomo
21. 4. -67	Pekka Kaislaniemi	ms	Monsun
23. 4. -67	Martti Kaltto	ms	Agneta
" "	Kalevi Silvasto	ms	Finnseal
24. 4. -67	Ilmari Lounasmaa	ss	Patria
" "	Pentti Örn	ms	Dalny
" "	Jaakko Heikkinen	ms	Wilke
25. 4. -67	Nils Hellen	ss	Bjarmia
" "	Aarre Sihvo	ms	Tervi
27. 4. -67	Markku Karanko	ms	Tellus
28. 4. -67	Paavo Jussila	ms	Inha
29. 4. -67	Erik Lagerroos	ms	Ålandsfärjan
2. 5. -67	Hannu Luoma	ms	Gregersö
" "	Kurt Svahnström	ss	Viking
5. 5. -67	Viljo Heinänen	ms	Argo
7. 5. -67	Rolf Lindqvist	ss	Ariadne
8. 5. -67	Seppo Lehti	ms	White Rose
10. 5. -67	Aarne Salonen	ms	Gunny
11. 5. -67	Rainer Andersson	ms	Fennia

Vapaina 30. 4. -67:

Heimo Aro, Rakel Arola, Eero Erkkilä, Aarno Harald, Pekka Jokinen, Juhani Jousimies, Raito Kettunen, Matti Kettunen, Helge Koskinen, Han- nu Luoma, Keijo Lähti, Martti Moilanen, Eino Mononen, Pekka Noutio, Taisto Reiss, Toivo Rissa- nen, Tuula Salminen, Aarne Salonen, Raimo Sorsa, Harry Sundqvist, Tapio Suomi, Juho Timo- nen, Kalevi Tuokko, Olavi Tuovila, Osmo Viher- salo, Bertel Virkkumaa.

MERIMISSLANGIN KERUUN

JATKOKILPAILU

Turun yliopiston suomen kielen laitoksen ja pohjoismaisen fiologian laitoksen järjestämä meri- miessangin keruun jatkokilpailu tuotti hyvän tu- loksen. Yksitoista vastaajaa lähetti jatkokilpailuun yhteensä 2 540 sanalippua. Kilpakeräys tuotti kaik- kiaan, kun aikaisemman kilpailun tulos otetaan huomioon, lähes 7 000 sanalippua. Aineisto käsit- tää sekä nykyistä että aikaisempina aikoina käy- tettyä merimiesslangia.

Palkintolautakunta, johon kuuluvat professorit Osmo Ikola ja Pierre Naett Turun Yliopiston edustajina, varapuheenjohtaja Olavi Keitele ja opintosihteeri Pekka Kinnari Suomen Merimies- Unionin sekä toiminnanjohtaja Holger Eklund Kauppalaivaston Huoltoneuvoston edustajina, on jakanut palkintosumman 350 mk seuraavasti:

I Arvi Myyryläinen, Helsinki 150 mk
II Kullervo Räisänen, Helsinki 80 mk
III Pentti Winter, Hamina 70 mk
IV Kauko Hänninen, Helsinki 50 mk

Kirjapalkintoja saivat: Kullervo Räisänen, Pentti Winter, Kauko Hänninen, K. Kuitunen, Pentti Tarkkanen, Eero Barck, Reino Rantala, Yrjö Lundström.

Nyt päättynyt merimiesslangin keruukilpailu onnistui hyvin. Tähän on myötävaikuttanut usei- den järjestöjen ja liikelaitosten antama tuki ja myönteinen suhtautuminen. Kilpailun järjestäjät lausuvat parhaat kiitokset kaikille, jotka ovat myö- tävaikuttaneet keräyskilpailun onnistumiseen.

Vapaina 31. 5. -67:

Lauri Auvinen, Eero Erkkilä, Esko Heino, Matti Ilonen, Pekka Jokinen, Karl-Erik Karvinen, Pertti Keinänen, Heikki Kemppi, Raimo Kettunen, Aaro Keuramo, Matti Kivistö, Jorma Kytömaa, Jukka Laitila, Harry Lindberg, Else Luotonen, Ari Marttila, Antti Merenheimo, Eino Mononen, Viljo Mäkelä, Hannu Niemelä, Pekka Noutio, Ahti Nummela, Aulis Oikari, Timo Ojaniemi, Erkki Palisalo, Mauri Paulamäki, Ensio Pietiläi- nen, Harri Soini, Tapio Suomi, Jarmo Tuuva, Osmo Viher- salo, Bertel Virkkumaa.

OLETHAN TIEDOTTANUT LAIVASSASI KUKKAPALVELUSTAMME!